

[Aksel Larsen.]

ved ikke selv at forlange, at de amerikanske styrker skulle fjerne sig, sådan som vi kommunister har foreslået her i tinget, undskylder jo ikke Amerikas brud på Grønlandstraktaten.

Ministeren siger, at han ikke har givet løfte om danske tropper til Korea. Det skulle altså være usandt, hvad jeg har sagt derom. Men, tilføjer han, han har sagt, at regeringen vil positivt overveje at sende danske tropper til Korea. Nu må man undskylde mig; enhver ved vel, at når en ansvarlig eller uansvarlig udenrigsminister står frem og siger, at den danske regering vil alvorligt og positivt overveje at imødekomme et ønske om danske tropper til Korea, så er det et løfte, så er det noget, der bliver til en bindende forpligtelse.

Så tilføjer han, at der var kun tale om frivillige tropper, og det kan da ikke være så forkasteligt, det kan jeg da ikke være så vred over, når jeg ikke har noget imod, at der er frivillige kinesiske styrker i Korea. Ja, nu er der jo det ved det, at Korea grænser op til Kina, og at disse frivillige kinesiske styrker først meldte sig, da der mangfoldige gange var kastet amerikanske bomber på kinesisk territorium, og da de amerikanske styrker nærmede sig Kinas grænse og åbenlyst truede med, at de ville overskride den. Dernæst kan man ikke komme med nogen sammenligning her alene af den grund, at i Kina drejer det sig om folk, der meldte sig frivilligt, men hvad det danske kontingent til Korea angår, drejer det sig om, at den danske regering vil hverve tropper, og det turde være noget andet.

Det var iøvrigt karakteristisk, at udenrigsministeren, der havde så temmelig ubegrænset taletid, i hvert fald havde haft rigelig tid til at give et ordentligt svar, fuldstændig gik uden om det, jeg havde fremhævet, nemlig at han for få måneder siden gav et ubetinget løfte om, at der ikke fra regeringens side på nogen som helst måde ville blive truffet praktiske forholdsregler eller ville blive givet nogen som helst art af løfte hverken om tropper til Korea eller om tropper til styrken efter Achesonplanen, før sagen havde været til behandling i den danske rigsdag. Det er udenrigsministerens ubetingede løfte, det føler han ikke trang til at tale om nu, da det er fastslået, at han og regeringen har brudt det.

Ministeren siger, at det ikke er rigtigt, at regeringen kun protesterede mod offentliggørelsen af general Olmstedes udtalelse, men at man protesterede imod selve udtalelsen. Hvis ministeren vil gøre sig den ulejlighed

at læse fortrykket af sin egen fremsættelsestale, vil han se, at der står udtrykkeligt, at man anser offentliggørelsen af udtalelsen for en indblanding i Danmarks indre forhold, og det vil man protestere imod. Der står ikke et kuk om, at man vil protestere mod, at udtalelsen er fremsat. Det er altså ganske rigtigt, hvad jeg også erklærede i dag, og hvad Bidstrup siger i dag, at det, der generer regeringen, er ikke, at det er blevet sagt, det er ikke, at Amerika har lagt pres på Danmark, men det er det, at det er kommet offentligt frem.

Ministeren siger, at den parisiske fem års plan ikke er død, den arbejdes der ihærdigt på, og iøvrigt ville den sociale standard herhjemme kunne bibeholdes, hvis vi nåede til en produktionsforøgelse. Ja, men så kommer ministeren til at bevise, at vi kan nå til denne produktionsforøgelse, vel at mærke hvad angår tilfredsstillelse af det civile behov og ikke det militære. Dernæst kommer ministeren til at forsøge at erindre, at det var ham, der for 2½ år siden stod og sagde, at der ikke ville ske nogen forringelse af den sociale standard, selvom vi gik ind i denne oprustning, og det er det, vi diskuterer. Der er jo sket en forringelse af den sociale standard. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Nej!). Ministeren siger, at det passer ikke, der er ingen indskrænkninger sket, for statens sociale udgifter stiger. Ja, de stiger i penge, men hvad er pengene værd? Hvad kan man købe for dem? Det nytter jo ikke, om folk får så mange penge, at de må køre dem hjem ugentlig i en trillebør, hvis det, de kan købe for dem, kan være i en vestelomme. Forholdet er det, at priserne og skatterne er steget så fantastisk, at fattigfolks indtægter er langt mindre værd, end de var før, selvom de måske i kroner er større, og det gælder ikke mindst de sociale ydelser fra stat og kommune. Men iøvrigt ved ministeren, at det er urigtigt, når han påstår, at der ikke er sket nogen indskrænkning. Hvordan er det med medicinordningen? Har man ikke taget medicinen fra de gamle? Hvordan er det med skolebespisningen? Blev den ikke skåret ned? Hvordan er det med de mange forbrugsbegrænsende love, om hvilke regeringen ved fremsættelsen og ved lovenes gennemførelse udtrykkeligt erklærede, at meningen var at tvinge folk til at sætte deres forbrug ned? Ja, når man tvinger folk til at sætte deres forbrug ned, foretager man minsandten sociale nedskæringer. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Men ikke på grund af forsvarsudgifterne!). Hvorfor i alverden skulle man så gøre det? Det er naturligvis for at skaffe penge til mere militær. Det er meget godt,